

Traigo amor, que vale más que caudales.

Organo del Centro de estudios Jaime Balmes, s.c.c.l. – Segunda Epoca - Junio 1997 - Nº 1

Amics per sempre!

¡Volvemos!

Si no hagués existit el dia 22 de Novembre ara us estaria parlant de moltes altres coses. Potser aquesta col·laboració meva com a Director en aquesta revista a la que tots desitgem llarga vida seria sobre la nova etapa que suposa per a tots començar l'Ensenyament Secundari Obligatori, la ja famosa ESO. O potser us parlaria dels objectius del Centre com a ESCOLA en majúscules. O qui sap si potser us transmetés la meva alegria i satisfacció perquè tots els alumnes de COU que van anar a Selectivitat van aprovar. O fins i tot, podria parlar-vos de com és de gratificant la tasca de mestre quan es fa amb entusiasme i dedicació: Si no hagués existit el dia 22 de novembre us hagués pogut parlar de tantes coses de la vida de l'Escola...

Però el dia 22 de novembre ha existit i ha tapat tot això amb un núvol negre de tristesa que ens costa treure'ns del cap. El dia 22 de novembre ha mort la Sandra i tots els llums de la normalitat s'han apagat de cop. A una aula de la tercera planta potser res no tornarà a ser igual com abans però sempre hi haurà el record del seu somriure i de la seva voluntat junt a tants i tants records que les parets mudes guardaran de tots nosaltres: dels que han estat i ara ja no hi són, dels que hi som i dels que vindran.

I a més aquest record d'ella ens l'endurem molts de nosaltres a voltar, el passejarem per la nostra vida i encara que el temps faci que de vegades estigui més amagat en algun racó del nostre cor, de tant en tant sortirà, vindrà a veure'ns i farà que ens aturem, i qui sap si somriurem recordant els dies que vam ser amb ella o ens entristirem pensant en els que no hi serà. Però aquesta memòria col·lectiva farà que d'alguna manera la Sandra visqui en tots nosaltres i qui sap si des d'algun lloc inconegut del temps o de l'espai no se'n alegri també de veure que aquí, al Balmes, hi té encara molts i molts amics.

N'estic segur que tots heu sentit a dir moltes vegades que és en els moments difícils quan es veuen els amics. Doncs bé, aquest ha estat un moment difícil t'ha quedat molt clar que al Balmes hi ha molts bons amics. Amics que a més són bona gent, que han demostrat una sensibilitat i un respecte que emocionen i ens omplen a tots els que tenim la tasca d'educar d'una satisfacció empaltada de tristors; d'aquelles tristors que s'enganxen al coll i costen de passar que són veritable emoció del cor. El respecte i el silenci de dos minuts, un al matí i un a la tarda, del dia 22 de novembre han parlat molt de la qualitat humana de tots els nostres alumnes i ens han ensenyat a valorar més la tasca que, fem, a creure en el futur amb tota la força d'un moment com aquest en que estem temptats de mirar només el passat. Entre tots, alumnes, mestres i pares hem d'aconseguir una nova normalitat. Tenim l'obligació de fer-ho i per aconseguir-ho tots necessitem l'ajut dels altres, el somriure dels demés, la feina, els problemes i, ara sí, el dia a dia, la llum de l'endemà que donarà encara més brillantor al record de l'amiga que en aquell dia 22 de novembre tan trist i llarg ens va deixar.

Quan els alumnes venen el primer dia a l'escola els diem que l'objectiu principal per a nosaltres és el d'educar persones, que aprenguin a ser bona gent, i hi ha moments al llarg de la vida al Centre, en que una paraula o un gest o un somriure ens diuen que ho hem aconseguit. De vegades això també ens ho diu una llàgrima.

Gràcies a tots.

Jaume Josa

A manera del mítico Ave Fénix, nuestra desaparecida publicación -un panfletillo rústico y entrañable al que pomposamente llamábamos periódico- reanuda el contacto con sus lectores. Y este primer número de la segunda época que tienes en tus manos; amable lector, ha mejorado notablemente. Tanto su formato como su tipografía ofrecen ahora el aspecto de un auténtico periódico. Al igual que su predecesor -también en eso fuimos los primeros-, en sus páginas, dóciles y acogedoras, conviven y se hermanan en provechosa y fecunda relación las lenguas de Espriu y Machado, o de Machado y Espriu, que tanto monta, abonando con rotunda certeza la sentencia de otro clásico: "Un hombre es tantas veces hombre como lenguas sea capaz de interpretar"

Y así, nuestro periódico, que ya es mayor de edad, quiere constituirse en intérprete y pregonero de afanes e inquietudes, en la voz de un Lázaro que despierte dormidas vocaciones. La lógica más elemental nos lleva a la convicción de que en nuestras aulas ha de haber, "tiene que haber"; gente con facultades y ganas de escribir.

Y lo que tú, alumno o alumna quieras reflejar en el papel, cualquiera que sea la lengua que escojas, no tiene por qué ser necesariamente coincidente con lo que al colegio convenga o interese. Se os ha enseñado a ser críticos, dignos y libres. De modo que podéis escribir lo que queráis y se os antoje, aunque bueno será no olvidar que el ejercicio de esta facultad lleva en sí mismo el derecho que asiste a los demás, sean hombres o instituciones, a ser respetados.

¿Solución? La verdad. La verdad, que, según San Juan, es la que nos hace libres.

C.E. BALMES.